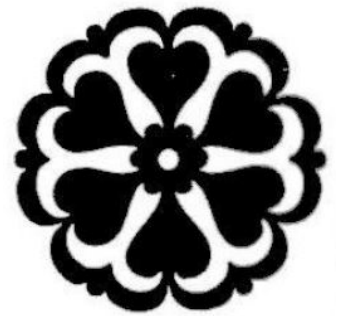


Húsvét Szent Háromnapja

Nagypéntek



Iz 52,13–53,12 ■ Zsid 4,14-16;5,7-9 ■ Jn 18,1-19,42

Ma nem annyira a szentírás szövegeire figyelek elmélkedésemben, hanem arra, hogy milyen emberi magatartást kér tőlem a liturgia Szentlelke, milyen egzisztenciális alapállást, hogy egyáltalán helyesen hallgathassam Isten Igéjét.

Elnémulva leborulni. Ma a papság a szent szertartások kezdetén leborul, lefekszik a földre a nyitott tabernákulum előtt. Nincs ének, nincs hangzó szó, nincs beszéd. A nyitott tabernákulum Jézus megnyitott oldala. A szent Kereszt alatt vagyunk most. Itt a Szentlélek megtanítja a bűnös ember alaphelyzetét Isten végső megjelenése, kinyilatkoztatása előtt: ez az adoráció alaphelyzete.

Így kellene elnémulva minden áldott nap leborulni a keresztre feszített Szeretet előtt hosszú percekig – legalább lélekben – minden teológiai fakultásnak, minden püspöki irodának, minden katolikus intézménynek, kolostornak és családnak.

Nincs igazabb emberi helyzet.

A megújulás, a felkelés, az ige új füllel történő hallgatása, egy szebb és szeretőbb közösség létrejötte csak innét forrásozhat. Két ember mélységes szeretete, szövetsége is csak ebből a teljesen magányos és mégis együttes leborulásból épülhet föl. A kezdetek kezdete nem az igehallgatás, nem a hangos imádság, hanem a néma leborulás. Ezt ma szeretném megtanulni a szent pátriárkáktól, a prófétáktól és Isten minden szentjétől.

Hittel felnézni a keresztre. A mai szent Evangélium, a János-passió és a szent kereszt leleplezése a Szentlélek műve, aki azt akarja, hogy hittel feltekintsek az Úr keresztjére: „*Íme, a keresztnek fája, melyen a világ üdvössége függött, jöjjetek, imádjuk!*” A leleplezett feszületnek ez a néma, hittel történő nézése, szemlélése az üdvösség forrása.

Aki a keresztre feszített Isten sebeire föltekint mint üdvösségének, élete végső megmentésének, beteljesülésének forrásaira, az üdvözülni. A szentírás minden kijelentése csakis is itt, a Kálvária hegyén lesz egyértelmű. A kereszt hittel történő szemlélése az írások megértéséhez vezet; nem akadémikus, hanem egzisztenciális megértéshez, amelyből az Egyház igazi élete fakad. Ezért írja Szent Pál: *Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében...*

Bizonyos értelemben az egyházi év legmagasabb hegycsúcsára jutottunk fel. Jézus titokzatos jelenlétében (hiszen ő mint feltámadott már örökre jelen van) a Kálvária hegyéről lehet rátekinteni életem titokzatos vonulataira: arra, hogy honnét, hová. Minden, ami van, és mindenki, aki létezik, és minden esemény, ami eddig megtörtént és meg fog történni, csakis innét látható helyes arányaiban és igaz valóságában.

A szinoptikus evangéliumokban arról olvasunk, hogy Jézus keresztre feszítésének órájában sötétség borult a földre. Ez a sötétség földidézi a teremtés kezdetét, *amikor a föld pusztaság volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött.* De megjeleníti a bűnbeesett, megváltatlan ember állapotát is, ezt a nemlétezés sötétjénél is sűrűbb sötétséget, mely fölött nem lebeg Isten Lelke, mert Isten szeretetét visszautasította az ember. Jézus halálának pillanatáig, vagyis addig a pillanatig, amikor a megváltás megtörtént,





és ítélet helyett a megbocsátás szentsége létesült, a végső értelmetlenség áthatolhatatlan éjszakája borult az emberiségre.

Szent János evangélista viszont, akinek passiója a mai napon elhangzik, már az isteni irgalomból született új világról beszél, az új teremtésről, mely fölött ismét ott lebeg az Isten Lelke, a pünkösdi Lélek. Egyetlen evangélista sem állt a keresztnél, csak ő, s annyira elkápráztatta az új világ ragyogása, az a fény, mely Krisztus halálából áradt szét az egész világra, mindent és mindenkit bearanyozva az isteni irgalom sugaraival, és melyhez képest a teremtés hajnalán születő világosság csak halvány derengés volt, hogy a sötétségről ő „meg is feledkezett”.

Persze, hogy nem beszél sötétségről, hiszen Máriával, Jézus anyjával, a szeplőtelenül fogantatott, kegyelemmel teljes Szűzanyával állt a keresztnél, akiben a teremtés ártatlansága Fia kereszthalálának végtelen érdemére való tekintettel létezésének első pillanatától fogva eredeti fényében tündökölt. Persze, hogy nem említi a sötétséget, mert attól az órától fogva házába fogadta azt, akiben a világosság soha nem vált sötétséggé.

Miközben ruháit szétosztják, egy darabból szőtt köntösére, Mária keze munkájára sorsot vetnek, az Üdvözítő utolsó szavaival a szeretett tanítvány anyjával rendeli Máriát, s utolsó sóhajával átadja nekik Lelkét, így szöve egybe Titokzatos Testét, az Egyházat. Ezért áll fényben a mai napon a Golgota. A Jézus halálából születő élet már jelen van, megtestesült. Ezért ragyog fel ma még fényesebben az Egyház misztériuma, a Szeplőtelen Szűznek és azoknak, akiket Jézus szeret, a Szentlélektől fogantatott, örök közössége.



2018-03-30

Nagypéntek

OLVASMÁNY Izajás próféta könyvéből

A mi bűneinkért szúrták át.

Így szól az Úr:

Íme, szolgáladiadalmaskodik, főséges lesz és felmagasztalják, és nagy dicsőségre emelkedik. Amint sokan elborzadtak láttán – hisz oly dicstelennnek látszott, és alig volt emberi ábrázata –, úgy fog majd sok nemzet ámulni rajta, és királyok némulnak el színe előtt.

Mert olyasmit fognak látni, amelyet még sohasem hirdettek nekik, és olyan dolognak lesznek tanúi, amelyenről addig soha nem hallottak. Ki hitt abban, amit hallottunk, és az Úr karja ki előtt nyilvánult meg?

Úgy nőtt föl előttünk, mint a hajtás, és mint a gyökér a szomjas földből. Nem voltam szép, sem ékes, hogy szívesen nézzük őt, a külsejére nézve nem volt vonzó.

Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfija, aki tudta, mi a szenvedés, olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat, megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra.

Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott.

Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze, a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást! Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát.

Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki száját.

Erőszakos ítélettel végeztek vele. Ugyan kitörődik ügyével? Igen, kitepték az élők földjéről, és népem bűnei miatt halállal sújtották. A gonoszok között adtak neki sírboltot, és a gazdagok mellé temették el, bár nem vitt végbe gonoszsgot, sem álhokszág nem volt szájában.

Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszúra nyúlik élete és teljesül általa az Úr akarata.

Azért, mert lelke szenvedett, látni fogja a világosságot, és betelik megalégedéssel.

Sokakat megigazultakká tesz szolgálom, mivel gonoszságaikat magára vállalta. Ezét osztályrésziül sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek zsákmányai, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben a bűnösökért imádkozott.

Ez az Isten igéje.

Iz 52,13-53,12

VÁLASZOS ZSOLTÁR

Válasz: **Atyám, Istenem, * kezedbe ajánlom lelkemet.** 2. tónus.

Előénekes: Te vagy, Uram, én reményem: † ne hagyj soha szégyent érnem, * igaz voltodban szabadíts meg engem.

Uram, kezedbe ajánlom lelkemet, * megváltottál engem, hűséges Istenem.

Hívek: **Atyám, Istenem, * kezedbe ajánlom lelkemet.**

E: Ellenségeimnek gúny tárgya lettem, † szomszédaimnak szégyene, barátaimnak félelme, * kitérnek előlem, akik az utcán látnak.

Szívükben elfelednek, mintha meghaltam volna, * olyanná lettem, mint az összetört edény.

H: **Atyám, Istenem, * kezedbe ajánlom lelkemet.**

E: Én azonban benned remélek, Uram, * azt mondom: „Te vagy Istenem, kezedben van sorsom.”

Ragadj ki az ellenség kezeből, * és azoktól, akik üldöznek engem.

H: **Atyám, Istenem, * kezedbe ajánlom lelkemet.**

E: Ragyogjon fel arcod szolgál fölött, * irgalmasságodban szabadíts meg engem.

Legyetek bátrak, és erős szívűek, * mind, akik reménykedtek az Úrban.

H: **Atyám, Istenem, * kezedbe ajánlom lelkemet.**
Zsolt 30,2 és 6.12-13.15-16.17

SZENTLECKE a Zsidókhöz írt levélből

A Fiú a szenvedésből engedelmisséget tanult, és hódolatáért meghallgatást nyert.
Testvéreim!

Mivel olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken: Jézus, az Isten Fia, ezért legyünk állhatatosak a hitvallásban. A mi főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a büntől azonban mentes maradt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat találjunk és kegyelmet kapjunk, amikor segítségre szorulunk.

Krisztus földi életében hangos kiáltással és könnyek között imádkozt, könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatást nyert. Isten Fia volt, de a szenvedésből engedelmisséget tanult. Műve befejeztével pedig örök üdvösséget szerzett azoknak, akik neki engedelmeskednek.

Ez az Isten igéje.

Zsid 4,14-16;5,7-9

EVANGÉLIUM ELŐTTI VERS

Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig, * mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta, † és olyan nevet adott neki, * amely fölötté áll minden névnek. Fil 2,8-9 – 7b. tónus.

† A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE **Szent János szerint**

Elfogták Jézust és megkötözték.

Abban az időben: Jézus kiment tanítványaival a Kedron völgyén túlra, ahol egy kert volt, s bement oda tanítványaival. Ezt a helyet ismerte Júdás is, aki őt elárulta, mert Jézus gyakran járt ide tanítványaival. Júdás kapott egy csapat katonát, valamint a főpapoktól és a farizeusoktól szolgálkat, és kiment velük oda lámpákkal, fáklyákkal, fegyverekkel felszerelve. Jézus tudott mindent, ami rá várt. Eléjük ment tehát és megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?” Azok ezt válaszolták: „A názáreti Jézust.” Jézus erre így szólt: „Én vagyok”. Júdás is ott volt köztük, aki elárulta. Mikor azt mondta nekik: „Én vagyok”, meghátráltak és a földre estek. Ezért újra megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?” Azok ezt válaszolták: „A Názáreti Jézust.” Erre Jézus így szólt: „Megmondtam már, hogy én vagyok. Ha tehát engem kerestek, engedjétek el ezeket!” Így beteljesedett, amit korábban megmondott: „Senkit sem vesztettem el azok közül, akiket nekem adtál.” Simon Péternél volt egy kard. Kirántotta és a főpap szolgájára sújtott vele: levágta a jobb fülét. A szolgának Malkusz volt a neve. De Jézus rászólt Péterre: „Tedd vissza hüvelyébe kardodat! Ne igyam ki talán a kelyhet, amelyet az Atya adott nekem?”

Jézust először Annáshoz vezették.

Ekkor a csapat, az ezredes és a zsidó szolgák elfogták Jézust és megkötözték. Először Annáshoz vezették, mert ő apósa volt Kaifásnak, aki abban az évben főpap volt. Ő adta a zsidóknak azt a tanácsot, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért. Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, ezért bemehetett Jézussal a főpap udvarába, Péter meg kint várakozott a kapu előtt. A másik tanítvány, aki ismerőse volt a főpapnak, visszajött, szólt a kapuban őrködő lánynak, és bevitte Pétert. A kaput őrző szolgák közben megjegyezte: „Talán te is ennek az embernek a tanítványai közül vagy?” Ő azt felelte: „Nem vagyok!” Mivel hideg volt, a szolgák és a fegyveresek tüzet raktak, hogy fölmelegedjenek. Péter is köztük álldogált és melegedett. A főpap eközben tanítványai és tanítása felől faggatta Jézust. Jézus ezt válaszolta neki: „Én a világhoz nyíltan beszéltem. Mindig a zsinagógákban és a templomban tanítottam, ahova minden zsidónak bejárása van. Titokban nem mondtam semmit. Miért kérdezel hát engem? Kérdezd azokat, akik hallották, amit beszéltem. Íme, ők tudják, hogy miket mondtam!” E szavakra az egyik ott álló szolga arcul ütötte Jézust, és így szólt: „Így felelsz a főpapnak?” Jézus ezt mondta neki: „Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat,

ha viszont jól, akkor miért ütsz engem?” Ekkor Annás megkötözve elküldte őt Kaifás főpaphoz.

Talán te is az ő tanítványai közül vagy? Nem vagyok!

Simon Péter még mindig ott állt és melegedett. Újra megkérdezték tőle: „Talán te is az ő tanítványai közül vagy?” Ő így felelt: „Nem vagyok!” A főpap egyik szolgája, aki rokona volt annak, akinek Péter levágta a fülét, megjegyezte: „Nem téged láttalak én a kertben övele?” De Péter ismét tagadta; és ekkor mindjárt megszólalt a kakas.

Az én országom nem ebből a világból való!

Kaifástól tehát elvezették Jézust a helytartóságra. Kora reggel volt. A zsidók nem mentek be a helytartóságra, hogy tisztátalanná ne váljanak és elkölthessék a húsvéti bárányt. Ezért Pilátus jött ki hozzájuk, és megkérdezte: „Mivel vádoljátok ezt az embert?” Azok azt felelték: „Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a kezedbe!” Pilátus ezt mondta: „Vigyétek el és ítélkezzetek fölötte ti a saját törvényetek szerint!” A zsidók ezt válaszolták neki: „Nekünk senkit sem szabad megölnünk!” Így beteljesedett, amit Jézus arról mondott, hogy milyen halállal fog meghalni. Pilátus visszament a helytartóságra, maga elé hívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy-e a zsidók királya?” Jézus így válaszolt: „Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam?” Pilátus ezt felelte: „Hát zsidó vagyok én? Saját néped és a főpapok adtak a kezembe. Mit tettél?” Ekkor Jézus így szólt: „Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna az országom, szolgálaim harcra kelnének, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innét való.” Pilátus megkérdezte: „Tehát király vagy?” Jézus így felelt: „Te mondod, hogy király vagyok. Én arra születtem, és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, az hallgat a szavamra!” Erre Pilátus azt mondta: „Mi az igazság?” E szavak után Pilátus újra kiment a zsidókhoz és ezt mondta nekik: „Én semmi vétket sem találok benne. Szokás azonban nálatok, hogy húsvétkor valakit szabadon bocsássak. Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” De ők ismét kiáltozni kezdtek: „Ne ezt, hanem Barabást!” Barabás rabló volt.

Üdvöz légy, zsidók királya!

Ekkor Pilátus fogta Jézust és megostoroztatta. A katonák tövisből koszorút fontak, a fejére tették, és biborszínű köntöst adtak rá. Azután eléje járultak és így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” És közben arcul verték. Pilátus ezután újra kiment és így szólt hozzájuk: „Íme, elétek vezetem őt, hogy megtudjátok: nem találok benne semmi vétket.” És kijött Jézus, töviskoronával, bíborruhában. Pilátus pedig így szólt: „Íme, az embert” A főpapok és a szolgák, mihelyt meglátták őt, kiáltozni kezdtek: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” Pilátus azt mondta nekik: „Vigyétek, feszítsétek őt ti keresztre, mert én semmi vétket sem találok benne!” De a zsidók ezt felelték: „Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten fiává tette magát.” Amikor Pilátus meghallotta ezt, még jobban megijedt. Visszament a helytartóságra, és újra megkérdezte Jézust: „Honnan való vagy?” De Jézus nem válaszolt neki semmit. Erre Pilátus azt mondta neki: „Nem felelsz nekem? Talán nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, vagy arra, hogy elbocsássalak?” Erre Jézus azt mondta: „Semmi hatalmad sem volna fölöttem, ha onnan felülről nem kaptad volna. Ezért annak, aki engem a kezédbe adott, nagyobb a bűne.”

El vele, el vele! Feszítsd meg!

Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy szabadon bocsássa Jézust. A zsidók azonban ezt kiáltozták: „Ha szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja. Mert mindaz, aki királlyá teszi magát, ellene szegül a császárnak.” E szavak hallatára Pilátus kivezettette Jézust, maga pedig a bírói székbe ült a kövezett udvaron, amelyet héberül Gabbatának hívnak. A húsvéti készülék napja volt, a hatodik óra körül. Így szólt a zsidókhoz: „Íme, a királyotok!” De azok így kiáltoztak: „El vele, el vele! Feszítsd meg!” Pilátus megkérdezte: „Keresztre feszíttessem a királyotokat?” A főpapok azonban ezt felelték: „Nincs királyunk, csak császáruk!” Erre kiszolgáltatta nekik, hogy keresztre feszítsék.

Keresztre feszítették őt, és vele másik kettőt.

Ekkor a zsidók átvették Jézust. A keresztet ő maga vitte, míg oda nem ért az úgynevezett Koponyák helyére, amelyet héberül Golgotának hívnak. Ott keresztre feszítették őt, s két másikat is vele, jobb és bal felől, Jézust meg középen. Pilátus feliratot is készített, és a keresztfára tétette. Ez volt ráírva: „A názáreti Jézus, a zsidók királya.” A feliratot sokan olvasták a zsidók közül, mert az a hely, ahol Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz. Héberül, latinul és görögül volt felírva. A zsidó főpapok kérték Pilátust: „Ne azt írd: »A zsidók királya«, hanem hogy ő mondta: »A zsidók királya vagyok!«” Pilátus azonban ezt válaszolta: „Amit írtam, megírtam.”

Szétosztották maguk között ruháimat.

A katonák pedig, miután Jézust keresztre feszítették, fogták a ruháit, négy felé osztották, mindegyik katonának egy részt. Azután a köntöse következett. A köntös varratlan volt, egy darabból szabva, ezért így szóltak egymáshoz: „Ezt ne vágjuk szét, inkább vessünk rá sorsot, hogy kié legyen!” Így beteljesedett az Írás: „Szétosztották maguk között ruháimat, s a köntösömre sorsot vetettek.” A katonák pontosan ezt tették.

Íme, a te fiad! – Íme, a te anyád!

Jézus keresztje mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége, és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll anyja és a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután a tanítványhoz szólt: „Íme, a te anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány.

Beteljesedett!

Jézus tudta, hogy minden beteljesedett. De hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” Volt ott egy ecettel telt edény. Belemártottak egy szivacsot, zsópra tűzték és a szájához emelték. Mikor Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” És fejét lehajtva kilehelte lelkét.

(Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.)

Ekkor vér és víz folyt ki belőle.

A zsidók pedig, mivel az előkészület napja volt, és a holttestek nem maradhattak a kereszten, megkérték Pilátust, hogy töresse meg a keresztre feszítettek lábszárát, és vetesse le őket a keresztről. Az a szombat ugyanis nagy ünnep volt. Elmentek tehát a katonák, és megtörték a lábszárát az egyiknek is, a másiknak is, akit vele együtt fölfeszítettek. Amikor azonban Jézushoz értek, látták, hogy már meghalt. Ezért nem törték meg a lábszárát, hanem az egyik katona beledöfte lándzsáját az oldalába. Ekkor vér és víz folyt ki belőle. Az tanúskodik erről, aki látta ezt, és az ő tanúságtétele igaz. Jól tudja ő, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. Mert mindez azért történt, hogy beteljesedjék az Írás: „Csontot ne törjetez benne!” És ami az Írás más helyén áll: „Föltekintenek arra, akit keresztül szúrtak.”

Jézus testét, fűszerekkel együtt gyolcsleplekbe göngyölték.

Arimateai József, aki Jézus tanítványa volt, bár a zsidóktól való félelmében csak titokban, engedélyt kért Pilátustól, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte. El is ment, és levette Jézus testét. Eljött Nikodémus is, aki korábban egyszer éjszaka ment Jézushoz. Hozott mintegy száz font mirha- és áloékeveréket. Fogták Jézus testét, és fűszerekkel együtt gyolcsleplekbe göngyölték. Így szokás temetni a zsidóknál. Azon a helyen, ahol keresztre feszítették, volt egy kert, a kertben pedig egy új sírbolt, ahova még nem temettek senkit. Mivel a sír közel volt, a zsidók készületi napja miatt oda temették Jézust.

Ezek az evangélium igéi.

Jn 18,1-19,42

EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK

I. Az Isten Egyházáért imádkozunk, testvérek, hogy Urunk, Istenünk vezesse békében, növelje egységben, s az egész világon tartsa meg épségben, és adja meg nekünk, hogy békés nyugalomban éljünk, és dicsőíthessük a mindenható Atyaistent!

(A könyörgések előtt csendben imádkozunk.)

Mindenható, örök Isten, te örök dicsőségedet Krisztus Urunkban minden népnek megmutattad: őrizd meg a megváltás művét, hogy Egyházad az egész világon elterjedjen, és állhatatos hittel kitartson neved megvallásában. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

II. A Szentatyáért, N. pápáért imádkozunk, testvérek, az Úristen kiváltságos helyre emelte őt a püspöki rendben. Az Egyház javára tartsa meg jó egészségben és erőben, hogy tovább kormányozhassa Isten szent népét.

Mindenható, örök Isten, te irányítasz mindent a világon: hallgasd meg irgalmasan könyörgésünket, és tartsd meg kegyesen Szentatyánkat; segíts, hogy a keresztény nép gondviselésed kormányzásával ennek a pápának vezetése alatt gyarapodjék hitben és érdemekben. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

III. Most N. püspökünkért és minden püspökért, az áldozópapokért, a szerepapokért és az Egyházban szolgálatot teljesítő hívekért imádkozunk, testvérek, valamint Isten egész népéért.

Mindenható, örök Isten, Szentleked megszenteli és vezeti Egyházad minden tagját: hallgass meg minket, amikor a papságért és az összes hívekért hozzád esedezünk, hogy kegyelmed segítségével mindnyájan hűségesen szolgáljunk neked. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

IV. A keresztség előtt állókért imádkozunk, testvérek: az Úristen nyissa meg szívüket, és tárja fel előttük a kegyelem kapuját, hogy újjászületve a keresztség vizében, bűneik bocsánatát elnyerjék, és immár ők is a mi Urunk Jézus Krisztusban éljenek.

Mindenható, örök Isten, Egyházadat mindig új tagokkal gyarapítod: növeld a keresztelendőkben a hitet és igazságaid megértését; add, hogy a keresztség vizében újjászületve gyermekeid közé kerüljenek. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

V. Most imádkozunk összes testvérünkért, akik Krisztusban hisznek, hogy Urunk és Istenünk őket igaz tetteik útján az egyetlen egyházba gyűjtse össze, és őrizze.

Mindenható, örök Isten, ami szétszóródott, te összegyűjtöd, és amit összegyűjtöttél, megőrzöd: tekints kegyesen Fiaid nyájára, és add, hogy a hit osztatlan épsége és a szeretet köteléke egyesítse azokat, akiket megszentelt az egy keresztség. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

VI. A zsidókért is imádkozunk, testvérek, hogy azok, akikhez előbb szólt Urunk, Istenünk, őt egyre jobban szeressék, állhatatosan őrizzék a szövetségi hűséget.

Mindenható, örök Isten, te ígéreteidet Ábrahámnak és utódainak adtad: hallgasd meg kegyesen Egyházad könyörgését, hogy az Ószövetség választott népe eljuthasson a megváltás teljességére. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

VII. Most azokért imádkozunk, akik nem hisznek Krisztusban! A Szentlélek világossága töltse el őket, hogy megtalálják ők is az üdvösség útját.

Mindenható, örök Isten, add, hogy azok, akik még nem hisznek Krisztusban, őszinte szívvel járjanak előtted, és találják meg az igazságot; mi pedig a kölcsönös szeretetben mindig előbbre haladjunk, és isteni életed titkának mélyebb megértésére vágyakozva tökéletesebb tanúságot tegyünk a világban isteni szeretetedről. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

VIII. Most azokért imádkozunk, akik nem hisznek Istenben, hogy őszinte szívvel az igazságot keresve megtalálják Istent, és kegyelmével eljussanak hozzá!

Mindenható, örök Isten, te úgy alkottál meg minden embert, hogy vágyakozó szívvel keressen téged, és csak benned

találja meg nyugalmát: kérünk, add, hogy az emberek minden akadály ellenére örömmel valljanak igaz Istennek és az emberi nem Atyjának, és mindenki felismerje atyai jószágod jeleit, valamint híveid jótetteinek tanúságtételét. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

IX. Az államfőkért és a hatóságokért imádkozzunk, testvérek: az Úristen irányítsa értelmüket és szívüket, – hogy szándéka szerint szolgálják mindenki szabadságát és az áldott békét.

Mindenható, örök Isten, kezekben van az emberek sorsa és megszabod a népek jogait: tekints kegyesen azokra, akik fölöttünk hatalmat gyakorolnak, és add, hogy az igazi békeesség, a vallás szabadsága és a népek jóléte megvalósuljon az egész világon. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**

X. Most azért imádkozzunk, kedves testvéreim, a mindenható Istenhez, hogy tisztítsa meg a világot minden tévelytől, a betegséget tartsa távol tőlünk, az éhínséget űzze el, a börtönöket nyissa meg, a bilincseket oldja fel, az utazóknak adjon biztonságot és szerencsés érkezést, a betegeknek gyógyulást, a haldoklóknak pedig örök életet.

Mindenható, örök Isten, szomorúak vigasztalója, bajbajutottak erőssége: jusson el hozzád könyörgésünk, amikor a sokféle bajból hozzád kiáltunk; érezzük mindnyájan boldog örömmel, hogy a megpróbáltatások idején velünk van irgalmas jószágod. Krisztus, a mi Urunk által. – **Ámen.**